

บทที่ 2

การจดจำคำ

(Word Recognition)

เค้าโครงเรื่อง

1. คลังศัพท์
2. ระบบการจัดเก็บคำศัพท์ในคลังส่วนสำคัญของคำ
3. ทักษะที่ช่วยในการจดจำคำ
4. ทักษะการเพิ่มพูนคำศัพท์

สาระสำคัญ

1. คำศัพท์มีความสัมพันธ์กับการอ่านอย่างใกล้ชิด
2. คลังศัพท์ในความคิดคือคลังที่บรรจุคำศัพท์ทั้งหมดที่ผู้ใช้ภาษารู้จัก
3. ผู้ใช้ภาษาเก็บรวบรวมความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ
4. ส่วนต่างๆ ของคำมีความสำคัญต่อการจดจำคำไม่เท่ากัน การรู้ว่าส่วนไหนสำคัญที่สุดช่วยให้กระบวนการจดจำคำเป็นไปอย่างรวดเร็วและทำให้ประสบความสำเร็จในการอ่าน
5. เมื่อไม่สามารถจดจำที่อ่านได้ในทันที ผู้อ่านสามารถใช้ทักษะการวิเคราะห์ตัวอักษร-เสียง การวิเคราะห์โครงสร้างคำ การวิเคราะห์บริบทหรือเนื้อเรื่องช่วยในการจดจำ
6. คำศัพท์มีความสำคัญต่อการอ่าน การเพิ่มพูนคำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นและวิธีการเพิ่มพูนคำศัพท์ทำได้โดยโยงคำศัพท์ใหม่เข้ากับคำศัพท์ที่รู้ยู่เดิม และเรียนรู้คำศัพท์ใหม่เป็นหมวดหมู่

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาเนื้อหาในบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถ

1. อธิบายความสำคัญของคำศัพท์ต่อการอ่านได้
2. อธิบายคลังศัพท์และระบบการเก็บความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ได้

จากอันดับคำนี้ เราจะสังเกตเห็นว่าคำที่ใช้บ่อยเป็นคำสั้นๆ หรือเป็นคำหนึ่งพยางค์เป็นส่วน
ใหญ่ นอกจากนี้หลายคำที่ใช้บ่อยมากที่สุดเป็นคำประเภทไวยากรณ์

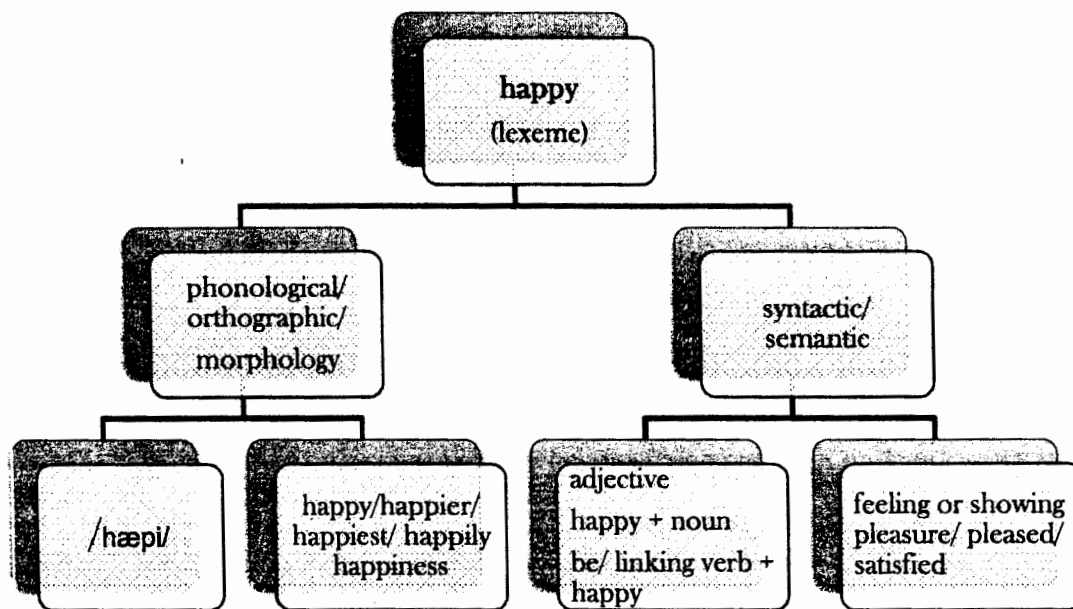
อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ
1.	the	21.	be	41.	your	61.	them	81.	did
2.	of	22.	at	42.	when	62.	would	82.	my
3.	to	23.	one	43.	up	63.	write	83.	sound
4.	and	24.	have	44.	use	64.	like	84.	no
5.	a	25.	this	45.	word	65.	so	85.	most
6.	in	26.	from	46.	how	66.	these	86.	number
7.	is	27.	or	47.	said	67.	her	87.	who
8.	it	28.	had	48.	an	68.	long	88.	over
9.	you	29.	by	49.	each	69.	make	89.	know
10.	that	30.	hot	50.	she	70.	thing	90.	water
11.	he	31.	but	51.	which	71.	see	91.	than
12.	was	32.	some	52.	do	72.	him	92.	call
13.	for	33.	what	53.	their	73.	two	93.	first
14.	on	34.	there	54.	time	74.	has	94.	people
15.	are	35.	we	55.	if	75.	look	95.	may
16.	with	36.	can	56.	will	76.	more	96.	down
17.	as	37.	out	57.	way	77.	day	97.	side
18.	I	38.	other	58.	about	78.	could	98.	been
19.	his	39.	were	59.	many	79.	go	99.	now
20.	they	40.	all	60.	then	80.	come	100.	find

100 คำแรกที่มีการใช้บ่อยที่เผยแพร่ใน <http://www.world-english.org>

อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ	อันดับที่	คำ
401.	fall	421.	correct	441.	minute	461.	decide	481.	ago
402.	power	422.	able	442.	strong	462.	surface	482.	ran
403.	town	423.	pound	443.	special	463.	deep	483.	check
404.	fine	424.	done	444.	mind	464.	moon	484.	game
405.	certain	425.	beauty	445.	behind	465.	island	485.	shape
406.	fly	426.	drive	446.	clear	466.	foot	486.	yes
407.	unit	427.	stood	447.	tail	467.	yet	487.	hot
408.	lead	428.	contain	448.	produce	468.	busy	488.	miss
409.	cry	429.	front	449.	fact	469.	test	489.	brought
410.	dark	430.	teach	450.	street	470.	record	490.	heat
411.	machine	431.	week	451.	inch	471.	boat	491.	snow
412.	note	432.	final	452.	lot	472.	common	492.	bed
413.	wait	433.	gave	453.	nothing	473.	gold	493.	bring
414.	plan	434.	green	454.	course	474.	possible	494.	sit
415.	figure	435.	oh	455.	stay	475.	plane	495.	perhaps
416.	star	436.	quick	456.	wheel	476.	age	496.	fill
417.	box	437.	develop	457.	full	477.	dry	497.	east
418.	noun	438.	sleep	458.	force	478.	wonder	498.	weight
419.	field	439.	warm	459.	blue	479.	laugh	499.	language
420.	rest	440.	free	460.	object	480.	thousand	500.	among

คำที่ใช้บ่อยอันดับที่ 401-500 ที่เผยแพร่ใน <http://www.world-english.org>

คลังศัพท์ที่อยู่ในความคิดของเราเปรียบได้กับหนังสือพจนานุกรมคำศัพท์ คือเป็นคลังที่รวบรวมคำศัพท์ที่รู้จักทั้งหมดเอาไว้ คลังศัพท์ในความคิดประกอบด้วยคำศัพท์ (lexeme) และคำศัพท์แต่ละคำจะมีรายการอธิบายคำศัพท์นั้นไว้ (lexical entry) รายการอธิบายคำศัพท์เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรูปลักษณะคือการออกเสียงของคำศัพท์ (phonological) ตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำศัพท์ (orthographic) และการเติมหน่วยคำเข้ากับคำศัพท์ (morphology) นอกจากนี้มีข้อมูลอธิบายเกี่ยวกับลักษณะทางโครงสร้างและความหมายของคำศัพท์ คำศัพท์คำนั้นจัดเป็นคำประเภทอะไร มีรูปแบบการใช้อย่างไร ความหมายของคำคืออะไรบ้าง เช่นคำศัพท์ happy มีรายการอธิบายคำศัพท์ดังนี้

Entry ของคำว่า happy

กิจกรรมการเรียนรู้ 1

อธิบาย entry ของคำต่อไปนี้

1. they
2. use
3. him
4. look
5. number

2. ระบบการจัดเก็บคำศัพท์ (Lexical Storage)

คำศัพท์ในภาษามีมากมายนับแสนๆ คำ และผู้ใช้ภาษาบางคนรู้คำศัพท์เหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ หรือบางคนรู้คำศัพท์นับหมื่นๆ คำ ดังนั้นมีคำถามว่าคำศัพท์จำนวนมากมายเหล่านี้ถูกเก็บอยู่ในคลังความคิดของเราอย่างไร ในหนังสือพจนานุกรมคำศัพท์ถูกรวบรวมและเรียบ

เรียงเอาไว้ตามตัวอักษร คำที่เขียนขึ้นต้นด้วยอักษร a จะอยู่ก่อนคำที่เขียนขึ้นต้นด้วยอักษร b แต่ไม่มีการศึกษาใดที่สรุปว่าคำศัพท์ในคลังความคิดถูกรวบรวมเช่นเดียวกับในหนังสือพจนานุกรม ในหนังสือพจนานุกรมมีการเรียบเรียงคำศัพท์ตามตัวอักษรเพื่อให้ง่ายต่อการเปิดใช้ คำศัพท์ในคลังความคิดก็ควรจะถูกรวบรวมเรียบเรียงเพื่อความสะดวกในการเรียกใช้เช่นกัน และเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการเรียกใช้ คำศัพท์ต้องถูกเก็บอย่างเป็นระบบระเบียบ และถ้าสังเกตจากการใช้ภาษาของผู้ใช้ จะพบว่าผู้ใช้ภาษาสามารถเรียกใช้คำได้อย่างรวดเร็ว ผู้ใช้สามารถเรียกคำต่างๆ มาเรียงต่อกันเป็นประโยคภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที เช่นสามารถพูดได้ตอบ “เธอจะไปกี่โมง” “หกโมงเย็น” การโต้ตอบนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว การดึงคำศัพท์มาใช้คงจะยากลำบากและใช้เวลามากหากคำศัพท์ที่อยู่ในคลังความคิดอยู่ปะปนกันอย่างไม่เป็นระบบระเบียบ

มีหลายแนวคิดเกี่ยวกับระบบการเก็บคำศัพท์ บางแนวคิดกล่าวว่ามีการเก็บรวบรวมคำศัพท์ตามความบ่อยของการใช้คำศัพท์นั้นๆ คำศัพท์ที่มีการใช้บ่อยจะถูกเก็บรวบรวมไว้ด้วยกัน และคำเหล่านั้นพร้อมที่จะถูกนำมาใช้เสมอ เช่น the, with, of, which, word อีกแนวคิดกล่าวว่าเก็บรวบรวมคำศัพท์ตามรูปของคำ (form) คือ คำที่มีรูปหรือเสียงเหมือนหรือคล้ายกันจะอยู่ในกลุ่มเดียวกัน ตัวอย่างของความเหมือนหรือคล้ายกันของรูปหรือเสียง เช่น

1. คำที่มีจำนวนพยางค์การเน้นหนักพยางค์เหมือนกัน เช่นกลุ่มคำสามพยางค์ที่มีเสียงเน้นหนักที่พยางค์สอง tomato, tobacco, musician, magician กลุ่มคำสามพยางค์ที่มีเสียงเน้นหนักพยางค์แรก rational, national, practical, natural, popular, seminar เป็นต้น
2. คำที่มีเสียงขึ้นต้นเหมือนกัน เช่น combine, comprise, compound, comfort
3. คำที่มีเสียงลงท้ายเหมือนกัน เช่น require, acquire

แนวคิดนี้ยกตัวอย่างการเปลือออเสียงคำผิด (slips of the tongue/ SOT) เช่น อ่านคำว่า magician แทนคำว่า musician หรือ obsolete แทนคำว่า absolute คำผิดนั้นจะมีจำนวนพยางค์และการเน้นหนักเหมือนกับคำที่ถูกต้อง ดังนั้นคำที่รูปคล้ายกันนี้น่าจะถูกจัดรวบรวมไว้ใกล้กัน

นอกจากแนวคิดที่ว่าคำศัพท์มีการรวบรวมไว้ตามความบ่อยของการใช้และตามรูปของคำแล้ว ยังมีอีกแนวคิดหนึ่งที่กล่าวว่าระบบการเก็บคำศัพท์จะเป็นไปตามกลุ่มความหมาย

(semantic field) คำที่อยู่ใกล้เคียงกันหรือในกลุ่มเดียวกันจะมีความเชื่อมโยงกันในแง่ของความหมายใดความหมายหนึ่ง เช่น เป็นคำเหมือน คำตรงข้าม คำภายใต้หัวข้อเดียวกัน มีการทดลองเพื่อยืนยันความคิดนี้ เช่น การทดลองของ Freedman and Loftus (1971) ที่ให้กลุ่มทดสอบตอบคำถามสองข้อต่อไปนี้

1. Name a fruit that begins with a p.
2. Name a word beginning with p that is a fruit.

ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มทดสอบสามารถตอบคำถามข้อแรกได้เร็วกว่าข้อที่สอง ผลนี้ชี้ให้เห็นว่าคำศัพท์ในคลังความคิดมีการเก็บตามกลุ่มความหมายของคำว่าผลไม้ "fruit" มากกว่าเก็บตามกลุ่มคำที่ขึ้นต้นด้วยตัว p หรือเรียงตามตัวอักษรเช่นในหนังสือพจนานุกรม และเมื่อให้กลุ่มทดสอบเอ่ยชื่อผลไม้อื่นๆ อีก กลุ่มทดสอบนี้สามารถเอ่ยชื่อได้อย่างรวดเร็วขึ้นไปอีก นั่นแสดงว่าเมื่อจดจำคำศัพท์คำใดคำหนึ่งแล้ว คำศัพท์อื่นๆ ในกลุ่มความหมายเดียวกันก็พร้อมที่จะถูกดึงออกมาใช้เพราะคำศัพท์ที่มีความหมายในกลุ่มเดียวกันถูกเก็บไว้ด้วยกัน

อย่างไรก็ตามมีบางแนวคิดที่กล่าวว่าคำศัพท์อาจไม่ถูกรวบรวมเป็นกลุ่มหรือชุด แต่อยู่เชื่อมต่อกันเป็นเครือข่าย (network) การเชื่อมต่อกันนั้นเป็นไปตามคุณสมบัติที่มีความเกี่ยวข้องกัน คำที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกันมากจะอยู่ใกล้ชิดกัน คำที่มีคุณสมบัติคล้ายกันน้อยจะอยู่ห่างไกลกันออกไป เช่น table, chair, desk จะอยู่ใกล้กัน ส่วน table, dinosaur, carrot จะอยู่ห่างกันในคลังศัพท์นี้ และเนื่องจากคำศัพท์ที่อยู่เชื่อมต่อกันเป็นเครือข่าย การได้ยินหรืออ่านคำหนึ่งคำจะเป็นการเตรียม (prime) ให้ระลึกถึงคำอื่นๆ อีกหลายคำที่อยู่เชื่อมต่อกัน (spreading activation) เช่น เมื่อผู้อ่านเห็นคำว่า doctor คำว่า doctor จะทำให้นึกถึงคำว่า nurse, hospital, patient ซึ่งคำเหล่านี้จะหายไปจากความคิดหากผู้อ่านอ่านต่อและพบว่าคำเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน

คำเมื่อปรากฏอยู่โดดๆ โดยไม่มีบริบทหรือสถานการณ์ อาจไม่ให้ความหมายสมบูรณ์ เช่นคำว่า book เมื่ออยู่บนกระดาษเปล่าๆ แผ่นหนึ่งจะเป็นแค่ตัวหนังสือสี่ตัวเท่านั้น book จะมีความหมายสมบูรณ์เมื่ออยู่ในบริบทหรือสถานการณ์ เช่น I've already **booked** the ticket. The **book** on the table is mine. เราใช้คำประกอบกับเนื้อหาในบริบทเพื่อตัดสินใจว่าคำที่อ่านนั้นคือคำอะไร เราดูตัวสะกดของคำและออกเสียงตัวสะกดเหล่านั้นพร้อมกับมองหาคำที่มีรูปร่างและเสียงเช่นนี้ในคลังที่บรรจุความรู้เรื่องคำศัพท์ตามระบบการจัดเก็บของมัน เมื่อพบแล้วเราจะมองคุณสมบัติอื่นๆ ของคำคือ ชนิดของคำ ความหมาย โดยมองดูบริบทของคำนั้นด้วย กระบวนการนี้เหมือนกับการหาศัพท์ในพจนานุกรม คือ เมื่อเห็นคำแล้วเรามองดูตัวสะกดและเปิดดูคำในพจนานุกรมซึ่งเก็บรวบรวมตามระบบเรียงลำดับตามตัวอักษร หลังจากพบคำใน

พจนานุกรมแล้วเราจะตรวจสอบความหมายและใช้มันในการอ่านต่อไป อย่างไรก็ตาม กระบวนการจดจำคำต่างจากการหาคำศัพท์ในพจนานุกรมตรงที่เราหาคำศัพท์เมื่อเราไม่รู้จัก หรือไม่แน่ใจในคำนั้น แต่เราจดจำคำศัพท์จากคลังที่อยู่ในความคิดทุกครั้งที่เราอ่านซึ่ง คำศัพท์เหล่านั้นเรารู้จักแล้วเป็นส่วน ใหญ่

กิจกรรมการเรียนรู้ 2

ตอบคำถามต่อไปนี้

1. คลังคำศัพท์มีข้อมูลอะไรบ้างเกี่ยวกับคำศัพท์

.....

2. กลุ่มคำศัพท์ในข้อต่อไปนี้ที่รวบรวมไว้ด้วยกันในคลังคำศัพท์มีระบบการเก็บตามแบบใด

2.1 thing see him two has look go come

.....

2.2 chair, table, desk, couch

.....

2.3 support, adapt, admit, express

.....

3. คำศัพท์ English ทำให้นักศึกษาคิดถึงคำอะไรต่อไปอีกบ้าง

.....

4. การค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรมเหมือนและต่างจากการค้นหาคำศัพท์จากคลังความรู้ในตัวเราอย่างไร

.....

.....

3. ส่วนสำคัญของคำ (The Important Part of Words)

บางคนกล่าวว่าเรารับรู้คำได้โดยไม่ต้องมองตัวอักษรแต่ละตัวก่อน เขาเหล่านั้นอ้างว่าเมื่ออ่านด้วยเครื่องมือที่เรียกว่าตาชีโตสโคป (tachistoscope) เวลาที่ใช้อ่านตัวอักษรแต่ละตัวจะเท่ากับเวลาที่ใช้อ่านคำ และสังเกตได้จากเมื่ออ่านคำ แม้เราจะไม่เห็นทุกอักษรแต่เห็นเฉพาะเค้าโครงหรือรูปร่างก็สามารถบอกได้ว่าคือคำอะไร เช่นเมื่ออ่านตัวอักษร P กับ PORT หรือ B กับ BICYCLE หรืออื่นๆ เวลาที่ใช้อ่านตัวอักษรกับคำเท่ากัน และเมื่ออ่านคำที่เลื่อนลง เช่น *world* ก็สามารถจับความได้เช่นกัน ตัวอย่างเหล่านี้ทำให้มีการสรุปว่าเมื่ออ่านคำ 1. เราไม่ได้เริ่มต้นอ่านคำจากซ้ายไปขวาแต่อ่านโดยดูรวมๆ 2. เราไม่แจกแจงและดูตัวอักษรแต่ละตัวก่อนการอ่านคำ และ 3. เราใช้ข้อมูลเพียงบางส่วนจากคำที่มองเห็นในการหาความหมายของคำ เช่น ดูแค่ตัวอักษรบางตัวในคำเท่านั้น Frank Smith และ Kenneth Goodman เชื่อว่าผู้อ่านที่ดีจะมองภาพรวมโดยไม่ได้ดูรายละเอียดหรือทุกตัวอักษรของคำ บางครั้งเขาอาจมองแค่บางส่วนของคำ บางครั้งอาจมองข้ามคำโดยที่ยังจับความหมายของสิ่งที่อ่านได้ อย่างไรก็ตามผู้ที่เชื่อว่าการจดจำคำได้ต้องเริ่มจากตัวอักษรที่ปรากฏในคำก่อนกล่าวว่าหากผู้อ่านไม่สนใจตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในคำ ทำไมเขาจึงทราบคำบางคำเขียนผิด เช่นเมื่อเห็นคำว่า "fashixn" ผู้อ่านบอกได้ทันทีว่ามีการเขียนผิด และยิ่งกว่านั้นเขาเหล่านั้นอ้างว่าตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ของเสียง เมื่อจะหาความหมายของคำนั้นต้องแปลงเสียงของตัวอักษรทุกตัวจึงจะทราบความหมายได้ นอกจากนี้ Marilyn Jager Adams กล่าวว่าผู้อ่านที่ดีมองทุกตัวอักษรในคำ และตัวอักษรเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยนเป็นเสียง และการจะเข้าใจคำนั้นได้ผู้อ่านทุกคนต้องสามารถเปลี่ยนสัญลักษณ์ตัวอักษรเป็นเสียงได้อย่างรวดเร็วและอัตโนมัติจึงจะอ่านได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

ทั้งสองแนวคิดต่างมีเหตุผลสนับสนุนความคิดของตน อย่างไรก็ตามก็ตีประเด็นว่าแนวคิดไหนถูกผิดหรือดีกว่ากันไม่ใช่จุดประสงค์หลักของบทเรียนนี้ สิ่งสำคัญตอนนี้คือเราจะมามีวิธีปรับแนวคิดเหล่านี้มาใช้ในการจดจำคำอย่างไรเพื่อจะได้เป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดที่ว่าเมื่ออ่านคำไม่จำเป็นต้องดูรายละเอียดทุกอย่างในคำก็สามารถจดจำคำได้ เราควรดูต่อไปว่าเมื่อต้องดูรายละเอียดบางอย่าง รายละเอียดบางอย่างในที่นี้ควรเป็นอะไร การวิจัยบางฉบับรายงานว่าในการจดจำคำภาษาอังกฤษ 1. ส่วนครึ่งบนของคำสำคัญกว่าครึ่งล่าง เนื่องจากตัวอักษรส่วนครึ่งบนของแต่ละตัวแตกต่างกันมากกว่าส่วนล่าง ความแตกต่างนี้ทำให้เราจดจำได้ว่าคืออักษรตัวอะไร เช่น *meaning* กับ *meaning* ส่วนบนของตัวอักษรบอกได้ดีกว่าส่วนล่างของตัวอักษรว่าคำที่ไม่เต็มรูปนั้นคือ *meaning* ด้วยเหตุนี้จึงมี

คำแนะนำว่าในการอ่านสายตาผู้อ่านควรมองเหนือบรรทัดมากกว่าใต้บรรทัด 2. พยัญชนะสำคัญกว่าสระ เมื่อต้องเดาสระกับพยัญชนะเราจะเดาสระได้ง่ายกว่า เพราะจำนวนสระมีน้อยกว่าพยัญชนะ คือ a, e, i, o, u เท่านั้น เช่น เมื่ออ่านคำต่อไปนี้ _nc_ กับ _i_e คำหนึ่งสระหายไปกับอีกคำพยัญชนะหายไป เราจะจดจำคำไหนได้ดีกว่ากัน 3. ส่วนต้นและท้ายของคำสำคัญกว่าส่วนตรงกลาง เพราะสองส่วนนี้เป็นส่วนที่บอกความแตกต่างของคำแต่ละคำได้ชัดมากกว่าส่วนกลาง เช่นในคำว่า th_ _w กับ _en_ _ คำแรกเป็นคำที่มีส่วนกลางหายไป และคำที่สองเป็นคำที่มีส่วนต้นกับท้ายหายไป เราสามารถจดจำคำแรกและมั่นใจว่าถูกต้องมากกว่าคำที่สอง เพราะข้อเลือกที่น่าจะเป็นไปได้สำหรับคำแรกมีสองคำเท่านั้นคือ throw, threw ส่วนตัวเลือกของคำที่สองมีมากกว่า เช่น tense, hence, fence, sense, renew, penny และอื่นๆ การเลือกจากตัวเลือกน้อยย่อมง่ายกว่าการเลือกจากตัวเลือกมาก

จาก 3 ข้อข้างต้นทำให้สรุปได้ว่าการจับสายตาดตรงส่วนสำคัญของคำจะช่วยให้ผู้อ่านจดจำคำได้เร็วขึ้นและส่งผลให้อ่านได้รวดเร็ว

ตัวอักษรภาษาอังกฤษ: a b c d e f g h i j k l m n o p q r s t u v x y z
 ส่วนบนของตัวอักษร: a b c d e f o h i i k l m n o n r s t u v v v z
 ส่วนล่างของตัวอักษร: a b c c e r i g h i j k l m n o p q r s e n v x y z

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

1. อ่านคำและเติมตัวอักษรที่หายไปของคำที่อ่าน

1. tw_ _ _le	2. ty_ _s
3. pa_ _ _ount	4. tr_ _ _ _ation
5. pre_ _ _ _ting	6. co_ _ _ _ence
7. gr_ _ _p	8. fr_ _ _ _ork
9. pr_ _ _ _de	10. w_ _ _ _er

2. อ่านคำที่เลือกต่อไปนี้

1. cl <u>u</u> str <u>u</u> ct <u>u</u> re	2. p <u>r</u> esent <u>u</u> tion
3. se <u>u</u> or <u>u</u> d	4. h <u>e</u> pp <u>u</u> ness
5. co <u>u</u> ct <u>u</u> ion	6. b <u>i</u> ol <u>u</u> gy
7. d <u>e</u> crat <u>u</u> ion	8. We're pl <u>u</u> nn <u>u</u> ng our p <u>u</u> rt <u>u</u> y.
9. He's be <u>u</u> n sleeping for a few h <u>u</u> ors.	
10. It took me a y <u>u</u> ar to fin <u>u</u> sh this bo <u>u</u> ck.	

3. เขียนข้อความต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

It was the weekend before the exam. We were at the Walkers' house and it was pouring rain. Jack came in late, drenched to the skin. He explained that a car had broken down on the road and he had stopped to help push it onto the shoulder and out of the traffic. I remember thinking then how typical that was of Jack. So helpful, so accommodating.

4. ทักษะที่ช่วยในการจดจำคำ (Word Recognition Skills)

การจดจำคำได้ดีช่วยให้กระบวนการอ่านเป็นไปอย่างรวดเร็วและราบรื่นและรวดเร็ว แต่บางครั้งในการอ่านเราอาจพบคำศัพท์ที่ไม่เคยเห็น ไม่เข้าใจ หรือลืมความหมายของคำศัพท์บางคำไป การมีทักษะจดจำคำจึงเป็นสิ่งจำเป็น ในที่นี้จะกล่าวถึงทักษะที่ช่วยในการจดจำคำ 3 ทักษะคือการวิเคราะห์ตัวอักษร-เสียง (phonic analysis) การวิเคราะห์โครงสร้างคำ (structural analysis) และการวิเคราะห์เนื้อเรื่องหรือบริบท (contextual analysis) ทักษะที่ช่วยในการจดจำคำทั้ง 3 ทักษะนี้ต่างมีความสำคัญ การจะใช้ทักษะไหนก่อนหรือหลังขึ้นอยู่กับผู้อ่านและสถานการณ์ ผู้อ่านที่อาศัยทักษะจดจำคำแบบวิเคราะห์เนื้อเรื่องหรือบริบทมากเกินไปโดยไม่สนใจรูปของคำและเสียงอาจเข้าใจคำผิดทำให้จับความไม่ได้หรือจับใจความผิดไป ส่วนผู้อ่านที่สนใจแต่รูปคำและพยายามออกเสียงให้ได้โดยไม่สนใจใช้ทักษะการจดจำคำแบบอื่นอาจไม่สามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องได้เลย ดังนั้นบางครั้งผู้อ่านต้องใช้ทักษะการจดจำคำหลายทักษะพร้อมกัน

4.1 การวิเคราะห์ตัวอักษร-เสียง (Phonic Analysis)

นักวิจัยการอ่านหลายคนกล่าวว่าก่อนการอ่านผู้อ่านต้องสามารถจดจำคำได้ นั่นคือต้องจดจำตัวอักษรในคำและรู้ว่าคือคำอะไรแล้วสามารถออกเสียงคำนั้นได้จึงจะทราบความหมาย ดังนั้นทักษะการจดจำคำแบบวิเคราะห์ตัวอักษร-เสียงหรือทักษะที่วิเคราะห์เสียงของตัวอักษร แบ่งพยางค์และรวมเสียงทั้งหมดเป็นคำอาจช่วยให้ผู้อ่านทราบความหมายของคำได้ทักษะหนึ่ง

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันระหว่างตัวอักษรกับเสียงเป็นวิธีหนึ่งที่ผู้อ่านใช้ เมื่อพบคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจเขาจะออกเสียงคำนั้นและเสียงคำนั้นจะช่วยให้จดจำได้ว่าคือคำอะไร สำหรับผู้อ่านบางคนอาจไม่ออกเสียงคำออกมาแต่ออกเสียงในใจ การจดจำคำศัพท์ด้วยวิธีนี้ควรเป็นการจดจำคำศัพท์ที่ผู้อ่านเคยรู้จักมาก่อนแล้วในภาษาพูด เพราะหากไม่เคยรู้จักคำศัพท์นั้นมาก่อน แม้ออกเสียงคำได้เสียงนั้นจะไม่ทำให้ทราบความหมายได้ด้วยเหตุที่คำศัพท์นั้นไม่ได้อยู่ในคลังคำศัพท์มาก่อน

ความรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียงหรือกฎ GPC (grapheme-phoneme correspondence) เป็นสิ่งจำเป็นเพราะช่วยให้ผู้อ่านตระหนักกว่าคำที่เห็นประกอบด้วยตัวอักษรและสามารถแยกตัวอักษรต่างๆ ของคำเป็นหน่วยเสียงและอ่านเสียงเหล่านั้นรวมเป็นคำหรือที่เรียกว่าการแยกเสียงและการรวมเสียง (segmentation and blending) ในภาษาอังกฤษหน่วยเสียงมีทั้งหมดประมาณ 45 หน่วยเสียง (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภาษาท้องถิ่นด้วย) แต่มีตัวอักษรทั้งหมดเพียง 26 ตัว หมายความว่าตัวอักษรหนึ่งตัวอาจออกเสียงได้หลายแบบ อีกทั้งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่แน่นอน (irregular) คือการออกเสียงคำบางคำอาจไม่เป็นไปตามกฎ เช่น gh ในคำว่า rough ออกเสียง / f / แต่ gh ในคำว่า though ไม่ออกเสียง ดังนั้นการออกเสียงภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องซับซ้อนสำหรับผู้เรียนต่างชาติ อย่างไรก็ตามการออกเสียงตามอักขรกับเสียงก็มีโอกาสออกเสียงตามกฎมากกว่าไม่ตามกฎ การจำกฎออกเสียงได้จะช่วยในการจดจำคำวิธีหนึ่ง

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียงเพื่อจดจำคำนั้น ผู้อ่านต้องรู้จักสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. พยัญชนะ
2. ความแตกต่างของรูปพยัญชนะ
3. เสียงพยัญชนะต้นและท้าย
4. ความสัมพันธ์ของรูปและเสียงของพยัญชนะต้นและของพยัญชนะท้าย

5. การแยกแยะเสียงพยัญชนะในคำ
6. ความสัมพันธ์ของเสียงกับพยัญชนะที่อยู่ในคำ
7. การแยกแยะเสียงพยัญชนะผสม (blends)
8. ความสัมพันธ์ของรูปและเสียงพยัญชนะผสม
9. พยัญชนะสองตัวรวม เป็นเสียงเดียว (consonant digraphs)
10. ข้อยกเว้นของการออกเสียงพยัญชนะ เช่น พยัญชนะ c, g อาจออกเสียงเป็นเสียงหนัก เช่นในคำว่า call, come, gas, girl และออกเสียงเป็นเสียงเบา เช่น city, cite, germ, gist
11. สระ
12. การแยกแยะรูปและเสียงของสระ
13. การแยกแยะเสียงสระสั้นและยาว
14. ความสัมพันธ์ของเสียงและรูปของสระประสม
15. ข้อยกเว้นของการใช้สระ เช่น e ไม่ออกเสียง (silent e) time = /taim/
16. เสียงที่คล้องจองกัน

นักวิจัยการอ่านหลายคนเห็นว่าการรู้จักความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียง และการแยกแยะเสียงได้เป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่าน และความรู้นี้เป็นตัวบ่งบอกได้ถึงความสำเร็จในการอ่านต่อไปของเด็ก ดังนั้นในบางหลักสูตรการเรียนอ่านจึงเน้นให้เด็ก ๆ เรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง (phonics) ซึ่งการเรียนมีหลายวิธี แต่วิธีที่รู้จักกันมากคือวิธีสังเคราะห์ (synthetic/ explicit) กับวิธีวิเคราะห์ (analytic/ implicit) วิธีสังเคราะห์นั้น ผู้เรียนจะออกเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวก่อนแล้วออกเสียงรวมกันเป็นคำ เช่น / c /, / a /, / t /, cat วิธีนี้จะเน้นให้ออกเสียงแต่ละเสียงให้ได้และเน้นการรวมเสียงแต่ละเสียงเข้าด้วยกัน (blending) เช่น ออกเสียง / c /, / a / = / ca / รวมเสียง / t / คือ / cat / เป็นต้น ส่วนวิธีวิเคราะห์ผู้เรียนจะออกเสียงเป็นคำๆ ไม่มีการออกเสียงตัวอักษรโดดๆ จึงไม่เน้นการรู้จักรวมเสียง เช่น เมื่อฝึกอ่านคำว่า cat ผู้ฝึกจะรู้จักเสียงของแต่ละตัวอักษรโดยการเทียบกับเสียงในคำอื่น เช่น เสียง / c / เหมือนเสียงต้นคำว่า cut เสียง / a / เหมือนเสียงต้นคำว่า at และเสียง / t / เหมือนเสียงในต้นคำว่า tip เป็นต้น

วิธีการแบบสังเคราะห์ (synthetic)

c-a-t → cat
n-e-t → net
b-o-y → boy
m-a-n → man

วิธีการแบบวิเคราะห์ (analytic)

can pan fan van
cat rat hat bat
king ring wing sing
pin pig pen pan

นอกจากนี้กฎการสะกดคำ (Orthographic redundancy) จะบอกให้ทราบว่าตัวอักษรภาษาอังกฤษควรมีการเรียงลำดับอย่างไรให้เป็นคำที่ถูกต้อง การเรียงอย่างไรไม่ถูกต้อง ตัวอักษรใดมักปรากฏในตำแหน่งใด กฎนี้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถจดจำคำได้รวดเร็ว เพราะไม่จำเป็นต้องดูทุกตัวอักษรของคำนั้นก็ได้ เช่น เมื่ออ่านคำว่า queen ผู้อ่านเห็นตัว q ย่อมรู้ทันทีว่า q ต้องต่อด้วย u และ qu น่าจะต่อด้วยสระ ซึ่งสระมีอยู่ 5 ตัว ผู้อ่านสามารถเดาได้ถ้าดูตัวอักษรท้ายคำ โดยสรุปคือรูปแบบของคำภาษาอังกฤษจะช่วยในการจดจำคำได้ดี ในที่นี้สังเกตจากการอ่านคำที่มีอยู่กับคำที่ไม่มีอยู่จริง เช่นคำว่า fast กับ fsat คำว่า fast ที่มีรูปแบบตามกฎ คือ CVCC (พยัญชนะ สระ พยัญชนะ พยัญชนะ) ทำให้ผู้อ่านจดจำได้เร็วกว่า

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

1. หาตัวอักษรที่หายไปมาเติมเพื่อให้มีความหมายตรงกับที่กำหนดไว้

คำศัพท์

ความหมาย

1. mista__ __

ความผิดพลาด

2. __ __ __ ing

ฤดูใบไม้ผลิ

3. __ __ ive

ขับไล่ ขับรถ

4. __ __ __ __ re

สี่เหลี่ยมจัตุรัส

5. shrim __

กุ้ง

6. __ __ ead

ขนมปัง

7. wea__ __ __

ความมั่งคั่ง

8. __ ea__

ความร้อน

9. __ __ ink __ __

รอยเหยียวน

10. __ ock

ก้อนหิน

2. หาคำที่มีเสียงเหมือนกับเสียงที่ขีดเส้นใต้ในคำที่กำหนดให้

- 1. bite:
- 2. sprite:
- 3. quick:
- 4. swing:
- 5. head:
- 6. meat:
- 7. rain:
- 8. boil:
- 9. bold:
- 10. shrew:

3. คำใดเขียนผิด

eclips	stingi	qit	sgot	exsite
popular	dly	young	divide	beautiful

4.2 การวิเคราะห์โครงสร้างคำ (Structural Analysis)

การวิเคราะห์โครงสร้างของคำเป็นอีกวิธีหนึ่งซึ่งช่วยในการจดจำคำนอกเหนือจากการอ่านออกเสียงแยกพยางค์ (syllabication) ตามข้อข้างต้น การวิเคราะห์โครงสร้างคำคือการแยกส่วนต่างๆ ของคำออกเป็นหน่วยคำ (morphemes) หน่วยคำแบ่งออกเป็นหน่วยคำทางไวยากรณ์ (grammatical morphemes) เป็นหน่วยคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ เช่นใช้ในการ

เชื่อมความ ตัวอย่างของหน่วยคำลักษณะนี้เช่น in, at, on, -ing, -ed และหน่วยคำอีกประเภทคือหน่วยคำทางความหมาย (lexical morphemes) เป็นหน่วยคำที่มีความหมายในตัวเช่น book, cat, tree, mother นอกจากนี้ยังมีการแบ่งหน่วยคำออกเป็นหน่วยคำอิสระ (free morphemes) และหน่วยคำผูกพัน (bound morphemes) หน่วยคำอิสระคือหน่วยคำที่สามารถอยู่โดดๆ ได้เช่น book, farm, yard, about, the ส่วนหน่วยคำผูกพันต้องประกอบเข้ากับหน่วยคำอิสระ ไม่สามารถอยู่เดี่ยวๆ ได้ เช่น s, ment, ing, er, ed หน่วยคำผูกพันในที่นี่เป็นหน่วยคำเติม (affixes) ซึ่งประกอบด้วยหน่วยคำเติมหน้าคืออุปสรรค (prefix) เช่น anti, mid กับหน่วยคำเติมหลังคือปัจจัย (suffix) เช่น able, ish และหน่วยคำเติมนี้อาจทำหน้าที่เป็นหน่วยคำวิกิตปัจจัย (inflectional morpheme) หรือหน่วยคำแปลง (derivational morpheme) หน่วยคำวิกิตปัจจัยเป็นหน่วยคำผูกพันที่เติมหลังหน่วยคำหลักเพื่อให้เกิดความถูกต้องทางไวยากรณ์ เช่น -s เติมหลังกริยาที่อยู่ในประโยค present simple tense ที่มีประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 หรือ -ed ที่เติมหลังกริยาเพื่อแสดงอดีตกาล ส่วนหน่วยคำแปลงเป็นหน่วยคำผูกพันที่เติมหน่วยคำหลักเพื่อเปลี่ยนประเภทของคำนั้น เช่น -ly เติมหลังคำคุณศัพท์ทำให้คำนั้นเปลี่ยนเป็นคำกริยาวิเศษณ์ หรือ -ness เติมหลังคำคุณศัพท์ทำให้คำนั้นเปลี่ยนเป็นคำนาม

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วย 1 หน่วยคำ

break happy small home close land

ตัวอย่างคำที่ประกอบด้วยหลายหน่วยคำ

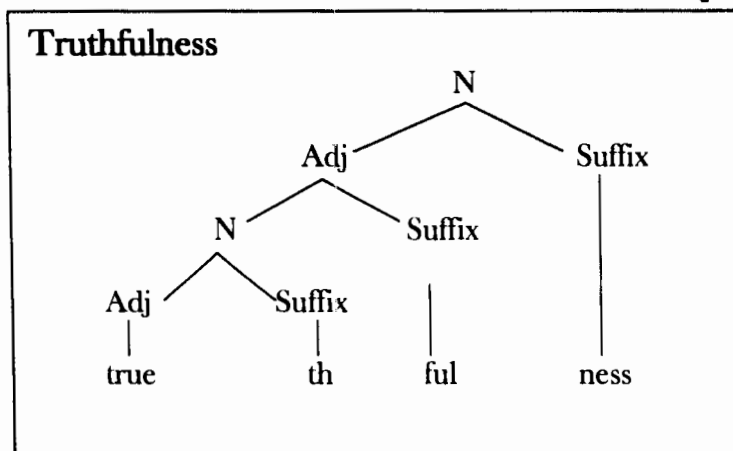
คำ	หน่วยคำหลัก	หน่วยคำเติม (affixes)		
		Prefix	Inflectional	Derivational
unbreakable	break	un		able
unbelievable	believe	un		able
escaped	escape		ed	
scientists	science		s	ist
illegally	legal	il		ly
independently	depend	in		ent, ly
governments	govern		s	ment

ตัวอย่างหน่วยคำเติมแบบ inflectional และ derivational

Inflectional morpheme	
▪ -s (plural)	the books
▪ -s (verb third person singular present)	He drives to work.
▪ -ed (past tense)	They worked hard last year.
▪ -en (past participle)	I have eaten there once.
▪ -ing (progressive aspect)	It is raining now.
▪ -'s, -s' (genitive)	This is John's house.
▪ -er (comparative)	It is bigger than I thought.
▪ -est (superlative)	It is the biggest one.

Derivational morpheme	
▪ -able (-ible)	readable
▪ -ance (-ence)	appearance, reference
▪ -ate	captivate
▪ -ful	careful
▪ -ity	humanity
▪ -less	careless
▪ -ly	slowly
▪ -ment	agreement
▪ -ness	goodness
▪ -tion (-sion)	education, television

ตัวอย่างการวิเคราะห์คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระและหน่วยคำผูกพัน

คำที่ผู้อ่านไม่สามารถจดจำได้ในทันทีอาจเป็นคำประสม (compound words) คำประสมคือคำที่เกิดจากการรวมกันของหน่วยคำอิสระสองหน่วยคำ เช่น mailman, schoolboy, gentleman และปกติคำประสมจะไม่มีเครื่องหมายใดคั่นระหว่างหน่วยคำอิสระสองคำและเขียนติดกัน แต่อย่างไรก็ตามอาจมียกเว้นอยู่บ้าง เช่น White House, funny farm, ready-made และตามปกติแล้วเราจะดูความหมายของคำประสมได้จากหน่วยคำแต่ละคำที่มาประกอบกัน เช่น gentleman ความหมายคือ a man who is gentle หรือ mailman คือ a man who collects and delivers the mails ในคำประสมนี้หน่วยคำหลัก (head) คือคำที่อยู่ด้านขวาสุด และอีกหน่วยคำหนึ่งทำหน้าที่ขยายหน่วยคำหลัก เช่น sawmill หน่วยคำหลักคือ mill ถูกขยายด้วย saw คำประสมที่มีความหมายแบบนี้เรียกว่า **endocentric** แต่ในคำประสมบางคำ หน่วยคำที่ประกอบนั้นมีความสำคัญเท่ากันทั้งคู่ เช่น bittersweet ไม่ได้หมายถึงความหวานชนิดหนึ่ง แต่หมายถึงทั้งขมทั้งหวาน คำประสมลักษณะนี้เรียกว่า **copulative** หรือในบางคำ ความหมายไม่ได้อยู่ที่คำนามในคำประสมนั้นแต่หมายถึงสิ่งอื่นที่อาจเป็นบุคคล สัตว์ สิ่งของก็ได้ เช่น pickpocket ไม่ได้หมายถึงชนิดของกระเป๋าหรือวิธีการเก็บหรือหยิบ แต่หมายถึงคนประเภทหนึ่ง คำประสมแบบนี้เรียกว่า **exocentric** นอกจากนี้การอ่านนามประสมกับวลีจะต่างกันคือสำหรับคำนามประสมจะลงเสียงหนักที่หน่วยคำแรกของคำ ส่วนวลีจะลงเสียงหนักที่คำหลัง เช่น

คำประสม (Compound word)

'White House

'blackbird

'greenhouse

วลี (phrase)

white 'house

black 'bird

green 'house

นอกจากเป็นคำนามแล้ว คำประสมอาจเป็นกริยาหรือคุณศัพท์ก็ได้ เช่น skydive (v.) open-minded (adj.) และคำประสมนั้นอาจเกิดจากการรวมกันของคำต่างชนิดกัน เช่น

verb + noun: pickpocket

noun + verb: sunshine

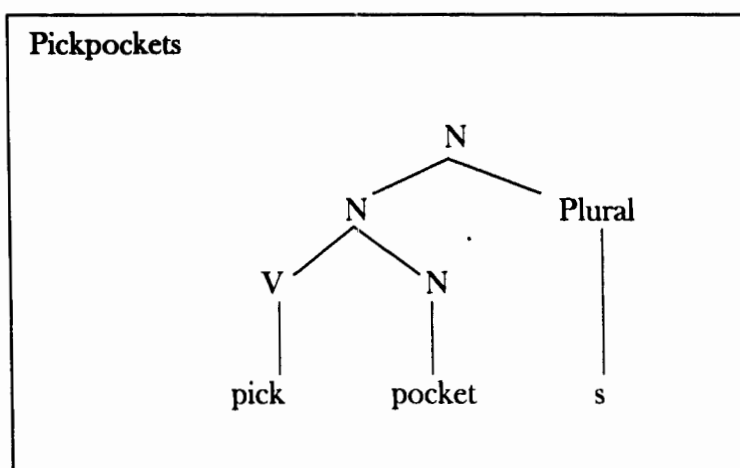
verb + adverb: dropout

adjective + noun: bad-mouth

verb + verb: stop-go

ผู้อ่านสามารถใช้การวิเคราะห์โครงสร้างคำเพื่อจดจำคำรวมกับการอ่านออกเสียง เช่น เมื่ออ่านแยกพยางค์ที่เป็น prefix กับ suffix และตระหนักว่า prefix กับ suffix นั้นหมายความว่าอย่างไรก็จะสามารถจดจำคำได้ หรือเมื่ออ่านพบคำประสมอาจดูความหมายของแต่ละหน่วยคำก็จะทราบความหมายของคำทั้งหมด วิธีวิเคราะห์โครงสร้างคำนี้นอกจากจะช่วยในการจดจำคำแล้วยังเป็นวิธีที่ช่วยเรียนรู้คำใหม่ได้ด้วย เช่น ถ้าอ่านคำว่า nonprofit และรู้ว่า non คือ “ไม่” profit คือ “ทำกำไร” ก็จะแปลได้ว่า “ไม่เอากำไร”

ตัวอย่างการวิเคราะห์คำประสม

วิธีการวิเคราะห์โครงสร้างคำเพื่อจดจำคำอาจใช้ได้ผลดีกว่าวิธีวิเคราะห์ตัวอักษร-เสียง เพราะกระบวนการจดจำคำนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นเบื้องต้น เมื่อแยกหน่วยคำผู้อ่านจะมองหาความหมายของแต่ละหน่วยคำในทันที ขณะที่กระบวนการเริ่มแรกของการอ่านออกเสียงไม่เกี่ยวข้องกับความหมายเลย เช่น เมื่ออ่านคำว่า flexible หน่วยเสียง / f /, / e / ไม่ได้ให้ความหมายในทันที

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

1. แยกหน่วยคำของคำ และบอกชนิดของหน่วยคำว่าเป็นหน่วยคำอิสระหรือหน่วยคำเติมแบบ prefix, inflectional หรือ derivational

คำ	Free morpheme	Affixes		
		Prefix	Inflectional	Derivational
1. unlikely				
2. captivates				
3. identification				
4. doghouses				
5. inescapable				
6. interestingly				
7. cheapened				
8. however				
9. awareness				
10. airplanes				

2. เขียนคำประสมจากรายการคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้

- post no grave wheel pass house kind foot high with
- chair out port thing yard keeper man hearted light ball

.....

.....

3. คำประสมต่อไปนี้ เป็นแบบ endocentric, exocentric หรือ copulative

white-collar darkroom

sleepwalk barefoot

blackbeard skinhead

greenhouse smalltalk

teacher-psychologist blackmail

4. เลือกคำเติมลงในช่องว่างต่อไปนี้

1. I have always (want, wanted, wanting) to be there.
2. (Arrive, Arrived, Arriving) home, I felt happy.
3. There are a lot of (tree, trees) in the forest.
4. The book is (Malees, Malee's)
5. My sister (going, goes) to school.
6. Of all my friends, Dum is the (tall, taller, tallest)
7. While it was (rain, rained, raining), I went out to pick up my baby.
8. When living in the country I feel (happy, happier, happiest)
than when living in the city.
9. Some (student, students) attend the meeting.
10. I have been (study, studied, studying) hard.

4.3 การวิเคราะห์เนื้อเรื่องหรือบริบท (Contextual Analysis)

คำๆ หนึ่งที่ปรากฏอยู่ในบทความไม่ว่าจะเป็นหนึ่งประโยค หนึ่งย่อหน้า หรือหนึ่งบทความ คำๆ นั้นจะถูกล้อมรอบด้วยคำอื่นๆ หรือบางครั้งอาจมีเครื่องหมายวรรคตอนด้วย คำทั้งหมดและเครื่องหมายวรรคตอนที่อยู่ล้อมรอบคำนั้นถือว่าเป็นบริบท เช่นในข้อความ "Rebuilding Japan's northeast coast is expected to take years, and the **monumental** effort is not even close to beginning" บริบทของคำว่า **monumental** คือข้อความที่อยู่รอบๆ ทั้งหน้าและหลังคำ

สำหรับผู้ที่ยึดรูปแบบการอ่านแบบ top-down จะมองว่าบริบทสำคัญสำหรับการอ่าน เพราะช่วยในการทำนายว่าคำที่จะอ่านต่อไปนั้นคือคำอะไรมากกว่าจะช่วยในการจดจำคำใดคำหนึ่งในบริบท ผู้อ่านเก่งต้องรู้จักคำศัพท์มากจนไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการเดาคำศัพท์จากบริบทแต่ใช้บริบทไปในกระบวนการทำความเข้าใจ เช่น เมื่ออ่านประโยค Last night John saw the policeman run after the (thief). นักอ่านเก่งสามารถจดจำคำศัพท์ทั้งหมดเหล่านี้ได้ ดังนั้นเขาจะใช้ความหมายของประโยคหรือบริบทนี้ทำนายคำศัพท์ที่จะอ่านต่อไป (thief) ว่าคือคำอะไรแทนการนำบริบทไปวิเคราะห์คำศัพท์ thief ว่าแปลว่าอะไร และบางครั้งผู้อ่านเก่งจะอาศัยบริบทในการจดจำคำให้เร็วยิ่งขึ้น และใช้ในการตรวจสอบว่าคำศัพท์คำนั้นคือคำอะไรด้วย

การเดาคำศัพท์จากบริบทเป็นยุทธวิธีที่ช่วยแก้ไขปัญหาในการอ่าน ไม่ใช่ยุทธวิธีที่ช่วยเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นโดยตรง เพราะความหมายของคำศัพท์ที่ได้จากการเดานั้นไม่แน่นอนและชัดเจนทำให้ผู้อ่านจำคำศัพท์นี้ได้ไม่นาน ยกเว้นว่าผู้อ่านจะเห็นคำศัพท์นั้นอีกหลายครั้ง นอกจากนั้นบริบทที่อยู่ล้อมรอบคำศัพท์ไม่ช่วยให้ผู้อ่านเดาคำศัพท์ได้ทุกครั้ง มีการแบ่งบริบทออกเป็น 4 ประเภท (Beck, McKeown & Kucan: 2002) คือบริบทที่ชี้แนะผิด (misdirective) บริบทที่ไม่ชี้แนะเลย (nondirective) บริบททั่วไป (general) และบริบทที่ช่วยชี้แนะ (directive) ในจำนวนบริบท 4 ประเภทนี้ ประเภทที่ทำให้ผู้อ่านเดาความหมายของคำศัพท์ได้มากที่สุดคือบริบทที่ช่วยชี้แนะ แต่ทั้งนี้ผู้อ่านต้องรู้คำศัพท์ 95 เปอร์เซ็นต์ของคำศัพท์ทั้งหมดในบทอ่าน (Laufer: 1989)

การวิเคราะห์บริบทเพื่อการจดจำคำนั้นมักต้องใช้ควบคู่ไปกับวิธีการอื่นๆ ด้วย เพราะการวิเคราะห์บริบทอย่างเดียวไม่ได้ทำให้เราทราบความหมายที่แน่นอน เช่น ถ้าอ่านประโยค The kingdom's decline lasted from the mid-14th until the 15th century. และไม่สามารถจดจำคำที่ขีดเส้นใต้ from ได้ เราใช้บริบทช่วยในการจดจำคำ โดยดูว่าไม่น่าจะมีคำอื่นใดมาแทนที่คำนี้ได้ นอกจาก from ดังนั้นคำๆ นี้ควรเป็น from แต่ถ้าอ่านประโยค There are fish in the water and rice in the field. และจดจำคำที่ขีดเส้นใต้ fish ไม่ได้ เราไม่สามารถใช้เนื้อหาของบริบทอย่างเดียวช่วยในการจดจำคำนี้ได้ เพราะคำที่สามารถมาแทนที่คำว่า fish มีมากกว่าหนึ่งคำ เช่น crabs, shrimps หรืออื่นๆ ดังนั้นเราต้องใช้วิธีการวิเคราะห์คำด้วยเสียงช่วยด้วย โดยดูว่าคำนี้มีเสียงพยัญชนะต้นเป็น / f / และเสียงท้าย / sh / คำนี้น่าจะเป็น fish

แม้ว่าในบทอ่านจะมีบริบทหลายประเภทที่ไม่เอื้อต่อการเดาคำศัพท์ แต่บริบทประเภทที่ชี้แนะก็สามารถทำให้ผู้อ่านเดาคำศัพท์และช่วยแก้ไขปัญหาในการอ่าน ทั้งนี้ผู้อ่านที่จะใช้

ยุทธวิธีการเดาคำศัพท์จากบริบทจะต้องสังเกตตัวชี้แนะต่างๆ ในบริบท James Coady (1993) ได้อธิบายขั้นตอนของทักษะการวิเคราะห์บริบทไว้ดังนี้

1. ดูว่าคำที่ไม่รู้จักนั้นสำคัญสำหรับการอ่านครั้งนั้นหรือไม่
2. ดูชนิดของคำ
3. ดูคำที่อยู่รอบ ๆ คำที่ไม่รู้จัก
4. ดูข้อความหรือประโยคที่มีคำที่ไม่รู้จักปรากฏ และดูว่าประโยคนั้นสัมพันธ์กับประโยคอื่นอย่างไร
5. เดาคำความหมายของคำ
6. ตรวจสอบว่าการเดานั้นถูกต้องหรือไม่

ลักษณะของบริบทที่ช่วยบอกความหมายของคำศัพท์แบ่งเป็นบริบทที่ช่วยบอกความหมายโดยตรง (explicit/ direct context clues) และโดยอ้อม (implicit/ indirect context clues)

ชนิดของบริบทที่บอกความหมายของคำศัพท์โดยตรง คือ

1. การให้คำจำกัดความ (direct definition) เป็นบริบทที่บอกความหมายของคำศัพท์นั้นชัดเจน คำที่ใช้ในการบอกความหมายของคำศัพท์โดยตรงคือคำ be, refer to, mean, be called เช่น

Cheek is a fleshy part on either side of the face below the eye, especially in human beings.

Suicide refers to the act of killing oneself.

Myth means something that many people believe but that does not exist or is false

Animals that have backbones are called **vertebrates**.

2. การใช้คำเหมือนหรือการกล่าวซ้ำ (synonym or restatement) เป็นบริบทที่ให้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือวลีที่ให้ความหมายคล้ายคลึงกัน คำชี้แนะสำหรับบริบทชนิดนี้คือ or, that is เช่น

My favorite subject is **geology** or the science of the earth's crust.

He's a **local government administrator**, that is a civil servant.

We can give up some of what we want and perhaps persuade others to give up part of what they want; that is compromise.

3. การใช้คำนามหรือนามวลีขยาย (appositives) เป็นบริบทที่มักปรากฏอยู่หลังคำศัพท์นั้นๆ บางครั้งอาจอยู่ในเครื่องหมายวงเล็บ บางครั้งอาจอยู่หลังเครื่องหมายจุลภาค เช่น

Industrial societies recognize the **nuclear family**, a social unit composed of one or, more commonly, two parents and children.

As **fossil fuels** (oil, coal, and natural gas) are burned on Earth, large amounts of carbon dioxide are released into our atmosphere.

ชนิดของบริบทที่บอกความหมายของคำศัพท์โดยอ้อม คือ

1. การเปรียบเทียบ (comparison or contrast) เป็นบริบทที่พูดถึงสองคำโดยการเปรียบเทียบ ความหมายคำหนึ่งจะบอกความหมายของอีกคำหนึ่ง คำหรือวลีที่ชี้แนะการเปรียบเทียบเช่น but, although, like, similar to, more ___ than

At the same time, some business tycoons decided that it was more profitable to **collude** than to **compete**.

Unlike his brother who doesn't like to talk a lot, John is **talkative**.

While some people are **affluent**, others live in **poverty**.

2. การให้เหตุและผล (cause and effect) เป็นบริบทที่มีเนื้อความเกี่ยวข้องกับเหตุและผล เหตุหรือผลนี้จะช่วยให้มองเห็นความหมายของคำศัพท์หนึ่งๆ เช่น

Psychologists, educators and parents have been very **concerned about** the influence of television watching on children's development. Children who watch violence on TV become more aggressive in their behavior.

คำชี้แนะข้อความที่เป็นเหตุและผล เช่น because, so, therefore, consequently เช่น

We were caught in the heavy rain, so got **drenched**.

การใช้บริบทช่วยในการจดจำคำที่เคยเห็นมาก่อนจะช่วยแก้ปัญหาในการอ่านได้มาก เพราะทำให้ระลึกได้รวดเร็วว่าคำนั้นเป็นคำศัพท์อะไร แต่หากผู้อ่านไม่รู้จักคำศัพท์นั้นมาก่อน การใช้บริบทคาดเดาความหมายของคำศัพท์จะประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบ

ความสำเร็จขึ้นอยู่กับประเภทของบริบทนั้นว่าเป็นบริบทที่ช่วยในการชี้แนะหรือไม่และผู้อ่านรู้จักคำศัพท์ในบทอ่านนั้นมากเพียงใด บริบทอาจไม่ได้ช่วยในเรื่องการเพิ่มพูนความรู้เรื่องคำศัพท์หรือทำให้ผู้อ่านรู้จักคำศัพท์มากขึ้นโดยตรง แต่บริบทก็ช่วยในการหาความหมายของคำศัพท์ได้บ้าง เป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ดังนั้นผู้อ่านจึงควรฝึกฝนยุทธวิธีการวิเคราะห์คำศัพท์จากบริบทโดยจะต้องมีความสังเกตตัวชี้แนะต่างๆ

แบบฝึกหัดต่อไปนี้จะช่วยให้นักศึกษาตระหนักถึงประโยชน์และปัญหาของการหาความหมายของคำศัพท์จากบริบท

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6

หาความหมายของคำที่ขีดเส้นใต้และบอกชนิดของบริบทที่ช่วยในการแปลความหมาย

1. The public appeals for greater emphasis in schools on moral training or "values clarification."

meaning:

type of context:

2. John is very diligent, but Ann is very lazy.

meaning:

type of context:

3. The heart of Lazarus's thinking is the concept of "hassles" (petty annoyances, irritations, and frustrations).

meaning:

type of context:

4. I used to have arthritis, the joints of my fingers were swollen and painful.

meaning:

type of context:

5. The velocity, or speed, of the projectile was 15 kilometers per minute.

meaning:

type of context:

6. I'll accept no excuse if you return a book to me that has been badly handled.

meaning:

type of context:

7. When Native Americans resisted demands to surrender their homelands, superior military power was brought in to evict them.

meaning:

type of context:

8. My friend, Marie, thought the movie was exciting, yet I thought it was dreary.

meaning:

type of context:

9. She was unhappy when she was told she had anemia, an illness in which blood does not have enough red blood cells.

meaning:

type of context:

10. A person's talent is his ability and skill.

meaning:

type of context:

5. ทักษะการพัฒนาคำศัพท์ (Word Development)

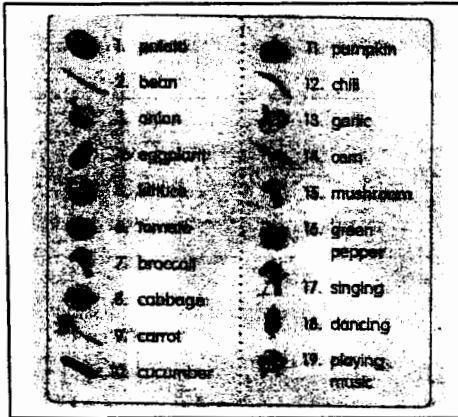
คำศัพท์มีความสำคัญสำหรับการอ่านเป็นอย่างยิ่ง การรู้จักคำศัพท์เป็นลักษณะเด่นชัดที่แยกคุณลักษณะของผู้อ่านเก่งกับผู้อ่านไม่เก่ง การรู้จักคำศัพท์ยังเป็นตัวชี้วัดถึงความสำเร็จในการอ่าน นักศึกษาจำนวนมากที่มีปัญหาในการอ่านเมื่อถูกถามถึงปัญหาการอ่านของตนเองจะตอบทันทีว่าเพราะไม่รู้จักคำศัพท์ ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมผู้อ่านต้องพัฒนาเพิ่มพูนคำศัพท์ของตนเอง การเรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์มีหลายวิธี เช่นการฝึกฝนทักษะการจดจำคำให้คล่องแคล่วดังได้กล่าวไปในข้อที่ 4 การออกเสียงคำให้ถูกต้อง การสังเกตส่วนประกอบของคำ การใช้บริบทสืบเสาะความหมายของคำไม่ใช่วิธีการโดยตรงที่ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ แต่จะช่วยให้ผู้อ่านที่มีความสังเกตได้ตระหนักถึงลักษณะของคำและจดจำ ผู้อ่านจะเรียนรู้เพิ่มเติมเมื่อนำคำที่วิเคราะห์ซึ่งเป็นปัญหานี้ไปเรียนรู้ต่ออาจโดยการนำไปใช้ในการพูดหรือเขียน

นอกจากนี้การอ่านอย่างกว้างขวาง (extensive reading) เป็นอีกวิธีที่ทำให้ผู้อ่านมีโอกาสพบเห็นคำศัพท์ใหม่ๆ จำนวนมาก การพบเห็นคำศัพท์ใหม่ๆ จำนวนมากจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้อ่านที่มีความสังเกตและใส่ใจ ในบริบทหนึ่งๆ อาจมีคำศัพท์หนึ่งที่ผู้อ่านไม่เคยพบมาก่อนแต่สามารถคาดเดาความหมายได้จากบริบท คำศัพท์นี้จะกลายเป็นคำศัพท์ใหม่ที่ผู้อ่านรู้จักเพิ่มเติมและเมื่อนำมาใช้จะกลายเป็นคำศัพท์ในคลังศัพท์ต่อไป

ยุทธวิธีการวิเคราะห์คำศัพท์เพื่อจดจำคำ (การวิเคราะห์เสียง-อักษร การวิเคราะห์โครงสร้างคำ การวิเคราะห์บริบท) และการอ่านอย่างกว้างขวาง เป็นวิธีการทางอ้อมหรือโดยบังเอิญ (implicit learning) ที่ทำให้ผู้อ่านเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมเพราะจุดมุ่งหมายอันดับแรกของทั้งสองการกระทำนี้ไม่ใช่เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความหมายของบทอ่านทั้งบทอ่าน และบางครั้งผู้อ่านเมื่ออ่านจบอาจไม่สนใจหรือใส่ใจกับคำศัพท์ใหม่ที่พบในบทอ่านเลยก็ได้ ด้วยเหตุนี้การจะเพิ่มพูนคำศัพท์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความต้องการและความใส่ใจของผู้อ่านเอง

เนื่องจากการเรียนรู้คำศัพท์โดยอ้อมไม่ทำให้ผู้อ่านเพิ่มพูนคำศัพท์ได้มากจึงต้องอาศัยการเรียนรู้คำศัพท์โดยตรง (explicit learning) นั่นคือการเรียนคำศัพท์โดยตรงทำให้ผู้อ่านสังเกต ใส่ใจ และตระหนักถึงคำศัพท์ที่กำลังเรียนรู้อยู่ และผู้อ่านต้องรู้ผลลัพธ์ของการเรียนรู้นั้นด้วยว่าประสบความสำเร็จคือคำศัพท์กลายเป็นคำศัพท์ในคลังความคิดหรือไม่ ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ มีแบบฝึกหัดที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์หลากหลาย เช่น การยกคำศัพท์ออกมาเขียนอธิบายไว้ข้างๆ บทอ่าน (gloss) การจับคู่คำศัพท์กับรูปภาพ การหาคำศัพท์ที่ความหมายคล้ายกันหรือตรงข้ามกัน แบบฝึกหัดเหล่านี้ล้วนให้ความสำคัญกับเรื่องของความหมาย คือให้ผู้อ่านเรียนรู้ว่าคำศัพท์มีความหมายอย่างไร และบางแบบฝึกหัดเน้นเรื่องการใช้ด้วย

2

3

1 Look at the labour-saving devices in the list. What are they used for? Add more items to the list. Which do you think is the most useful? Which is the least useful?

2 Think of an unusual labour-saving device (other than in the list). Try to persuade other students to buy it.

Device	Use
washing machine	Washing clothes
vacuum cleaner	
food processor	
fridge	
iron	
dishwasher	
electric drill	

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการเรียนรู้คำศัพท์

การเรียนรู้คำศัพท์โดยตรงอาจมีอีกหลายวิธีการ เช่น การนำคำศัพท์ไปใช้ การท่องจำ ผู้อ่านสามารถเลือกใช้ตามความถนัดของตนเอง แต่อย่างไรก็ตามการเรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์ก็เช่นเดียวกับการเรียนรู้อื่นๆ ก็จะเป็นไปด้วยดีถ้าสิ่งที่เรียนรู้ใหม่นั้นสามารถโยงเข้ากับสิ่งที่ผู้เรียนรู้หรือมีอยู่เดิม (prior knowledge) การเพิ่มพูนคำศัพท์ที่ยึดแนวคิดดังกล่าวจะพยายามใช้ความรู้เดิมเรียนรู้สิ่งใหม่ และเรียนรู้อย่างเป็นกลุ่มหรือหมวดหมู่ กลุ่มหรือหมวดหมู่ในที่นี้หมายถึงหมวดหมู่ของคำศัพท์ดังในข้อ 2 ที่กล่าวว่าคำศัพท์ที่บรรจุไว้ในคลังคำศัพท์ของคนเรามีการเชื่อมต่อกันเป็นเครือข่ายตามลักษณะที่เกี่ยวข้องกัน หรือเก็บรวบรวมตามลักษณะที่เหมือนกัน ลักษณะที่เหมือนกันในที่นี้เป็นไปในเชิงความหมาย จำนวนพยางค์ การเน้นหนักของพยางค์ ความถี่ของการใช้ แต่ไม่ได้เรียงตามลำดับตัวอักษรเหมือนในหนังสือพจนานุกรม ดังนั้นการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ให้สอดคล้องกับระบบการเก็บคำศัพท์ในคลังคำศัพท์ย่อมง่ายต่อการเรียนรู้และจดจำ และต่อไปนี้เป็นตัวอย่างวิธีการเรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์โดยพิจารณาจากความสัมพันธ์กันของคำในเชิงความหมาย

5.1 การหาคำเหมือน

คำเหมือนคือคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกัน (synonymy) นักเขียนพจนานุกรม (lexicographer) บางคนกล่าวว่าในภาษาอังกฤษไม่มีคำเหมือนใดที่มีความหมายเหมือนกัน

² Longman Children's Picture Dictionary Longman Asia ELT: Hong Kong, 2005

³ Doff, Adrian & Jones, Christopher Language in Use: Intermediate Cambridge University Press, 2001

หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ คำเหมือนมีความหมายเหมือนกันในลักษณะที่ว่าคำเหล่านั้นมีความหมายส่วนใหญ่รวมกันอยู่ เช่น increase, extend, expand ทั้งสามคำจัดว่าเป็นคำเหมือนมีความหมายเหมือนกันคือเพิ่ม ขยาย แต่ไม่สามารถใช้แทนกันได้ในทุกโอกาส เช่นในประโยคต่อไปนี้คำเหมือนสามคำนี้ใช้แทนกันไม่ได้ The population of Bangkok has **increased**. The metal **expands** when it is heated. The government plans to **extend** the railway to Chiangrai. เมื่อผู้เรียนรู้จักคำหนึ่งคำและจะเพิ่มพูนคำศัพท์โดยมองหาคำที่มีความหมายเหมือนกับคำที่รู้จักต้องตระหนักถึงการใช้คำด้วย เพราะคำเหมือนมีความหมายโดยรวม (denotation) เหมือนกันแต่อาจมีความหมายแฝง (connotation) ต่างกัน

ตัวอย่างคำเหมือน

accomplish:	achieve, attain, fulfill, finish
commit:	do, make
correct:	accurate, exact, proper, right
fat:	plump, stout, chubby
hide:	conceal, cover, disguise, mask, screen, veil, withhold
thin:	lean, slender, slim, skinny

5.2 การหาคำตรงข้าม

การหาคำตรงข้าม (antonym) เพื่อเพิ่มพูนคำศัพท์มีประโยชน์เช่นเดียวกับการหาคำเหมือน คำตรงข้ามในที่นี้มีหลายลักษณะ ลักษณะแรกเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิง เป็นคำที่สามารถแยกให้อยู่คนละด้านได้ชัดเจน ลักษณะความตรงข้ามกันคือถ้าเป็นอย่างหนึ่งจะไม่ใช่เป็นอย่างหนึ่ง (if x, not y) เช่น If one is *male*, one isn't *female*. If they are the *same*, they are not *different*. ลักษณะนี้เรียกว่า **complementaries** หรือ **nongradable** หรือ **absolute antonyms** ตัวอย่างคำเช่น male/ female, same/ different, dead/ alive ลักษณะที่สองเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายตรงข้ามกันโดยการเปรียบเทียบ เช่น big/ small, good/ bad, clever/ stupid ลักษณะนี้เรียกว่า **gradable** หรือ **scalar antonyms** ลักษณะที่สามเป็นคำศัพท์ที่ไม่ได้มีความหมายตรงข้ามกันโดยตรง แต่เป็นคำที่มักไปด้วยกันหรือคู่กัน เช่น brother/ sister: John is Mary's *brother*. Mary is John's *sister*. husband/

wife: Ann is John's *wife*. John is Ann's *husband*. own/ belong: I *own* the house. The house *belongs* to me. ลักษณะนี้เรียกว่า **converseness** หรือ **relational antonyms**

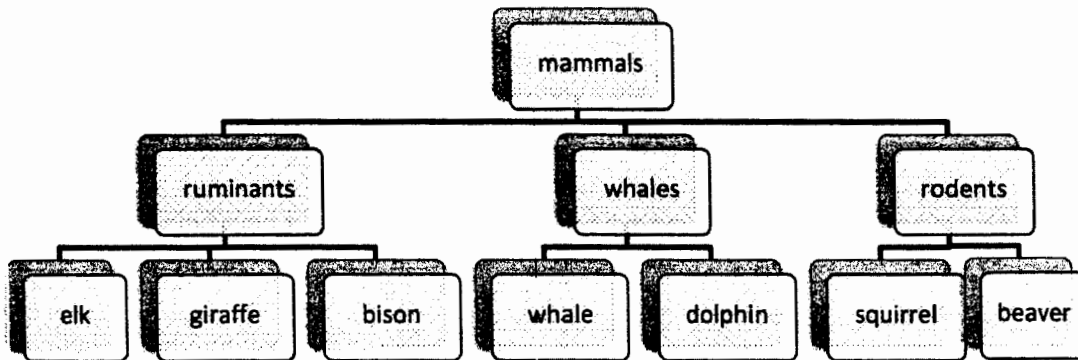
ตัวอย่างคำตรงข้าม

<u>complementaries/ nongradable antonyms</u>	<u>gradable/ scalar antonyms</u>	<u>converseness/ relational antonyms</u>
reject/ accept	rich/ poor	borrow/ lend
live/ die	beautiful/ ugly	buy/ sell
fill/ empty	easy/ difficult	give/ receive
accidental/ intentional	fat/ skinny	teach/ learn
day/ night	safe/ dangerous	come/ go

5.3 การหาคำที่อยู่ภายใต้หัวข้อเดียวกัน

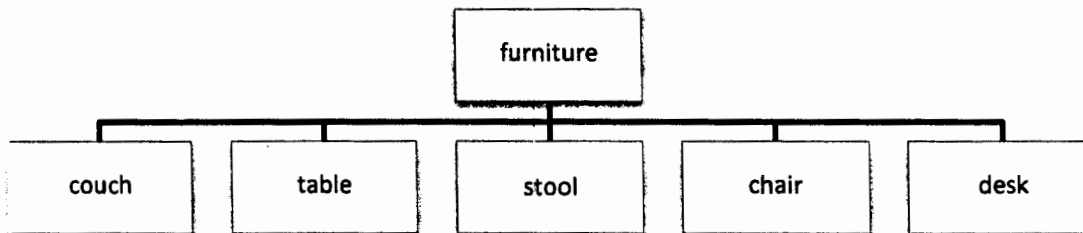
การหาคำศัพท์ที่อยู่ภายใต้หัวข้อเดียวกัน (hyponymy/ hypernym or subordination/ superordination or subset/ superset) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยขยายวงศัพท์ คำศัพท์ hyponyms จะเป็นตัวอย่างของ ประเภทของ หรือชนิดของคำศัพท์ที่เป็นหัวข้อ เช่น chair, couch, table, desk อยู่ภายใต้หัวข้อ furniture และคำเหล่านี้จัดเป็นตัวอย่างของ furniture หรือเป็นชนิดหนึ่งของ furniture เมื่อจัดคำศัพท์ต่างๆ อยู่ในหมวดหมู่ใดหมวดหมู่หนึ่งแล้วยังสามารถแบ่งให้อยู่ในหมวดหมู่ย่อยลงไปอีกก็ได้ เช่นคำว่า giraffe, dolphin, whale, elk, bison, squirrel, beaver จัดเป็น hyponyms ของคำว่า mammals และคำเหล่านี้สามารถแบ่งให้อยู่ในหมวดหมู่ย่อยลงไปได้อีก คือ หมู่ ruminants คือ elk, giraffe, bison หมู่ whale คือ whale, dolphin ส่วน squirrel, beaver อยู่ในหมู่ rodents

hyponyms ของ mammals

- elk, giraffe, bison เป็น hyponyms(subordination) ของ ruminants
- whale, dolphin เป็น hyponyms ของ whale
- squirrel, beaver เป็น hyponyms ของ rodents
- ruminants, whale, rodents เป็น hyponyms ของ mammals
- mammals เป็น hypernym (superordination) ของ ruminants, whale, rodents และ elk, giraffe, bison, whale, dolphin, squirrel, beaver

hyponyms ของ furniture

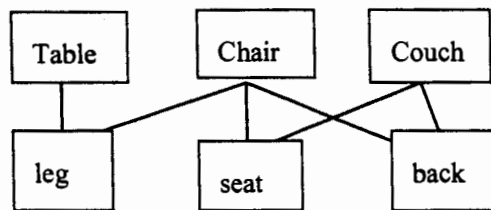

- chair, stool, couch, table, desk เป็น hyponyms ของ furniture แต่ละคำจะมีลักษณะเฉพาะตัวที่ทำให้แตกต่างไปจากกันและกัน แต่มีความหมายร่วมคือเป็นเครื่องตกแต่งบ้าน
- furniture เป็น hypernym ของ chair, stool, couch, table, desk

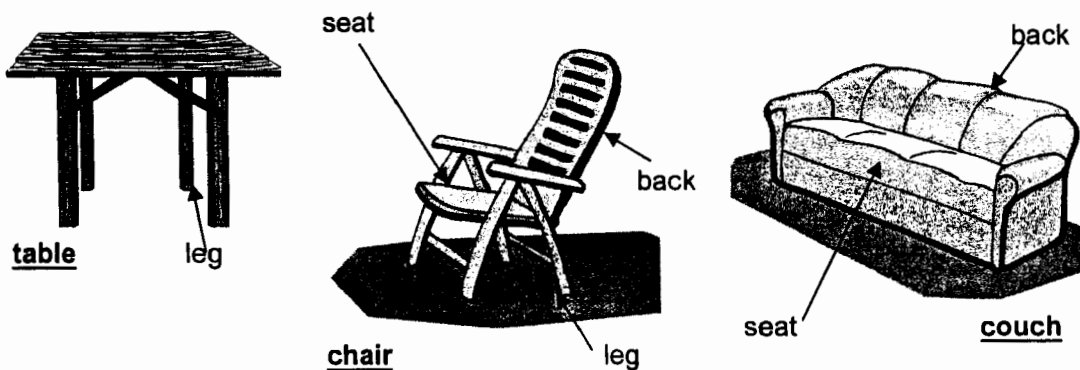
5.4 การหาคำที่เป็นส่วนประกอบของคำศัพท์หนึ่ง

การเพิ่มพูนคำศัพท์ด้วยวิธีการหาคำศัพท์ที่มีความหมายเป็นส่วนประกอบของคำศัพท์หนึ่ง (part-whole relations or meronym/ holonym) เช่น เราสามารถเพิ่มพูนคำศัพท์จากคำว่า face โดยหาดูว่าส่วนประกอบของ face มีอะไรบ้าง ซึ่งมี forehead, eyebrow, eyelash, eye, temple, cheek, nose, nostril, mouth, chin, ear, jaw, throat หรือ table ประกอบด้วย leg ส่วน chair ประกอบด้วย leg, back, seat และ couch ประกอบด้วย back, seat เป็นต้น

ส่วนประกอบ (part/ meronym) ของ table, chair, couch (whole/holonym)

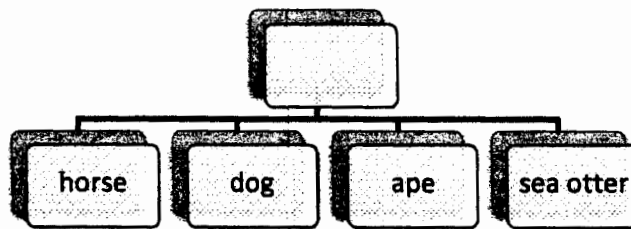

- leg เป็น meronym ของ table ▪ table เป็น holonym ของ leg
- leg, seat, back เป็น meronym ของ chair ▪ chair เป็น holonym ของ leg, seat, back
- seat, back เป็น meronym ของ couch ▪ couch เป็น holonym ของ seat, back

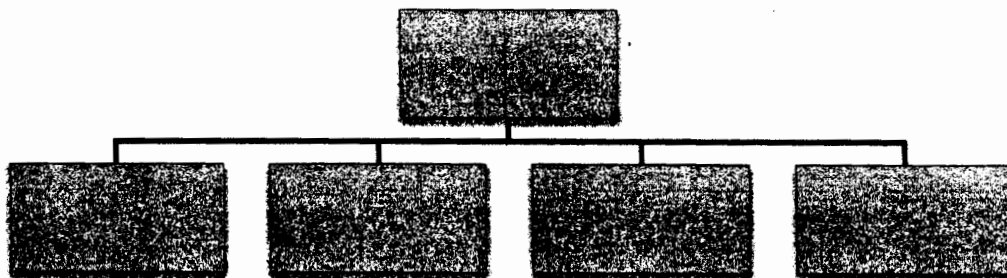

5. เติม hypernym ของคำต่อไปนี้

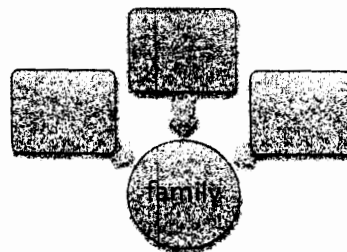

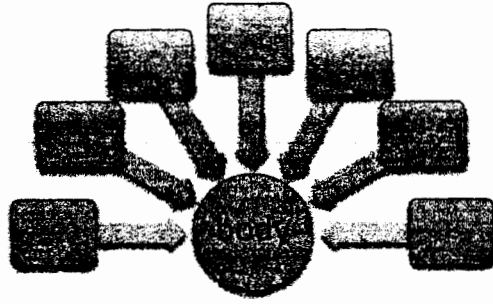
6. เรียงคำต่อไปนี้ให้อยู่ในรูปของ hyponym/ hypernym

mighty/ large/ big/ wide/ large

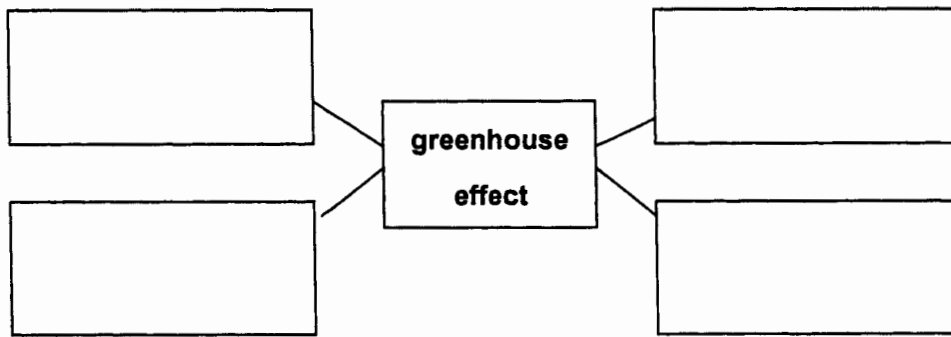

7. เติม meronyms ของคำต่อไปนี้

8. เติมคำที่มีความสัมพันธ์กับคำที่กำหนดให้

สรุป

ความรู้เรื่องคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการอ่าน การรู้จักคำศัพท์อย่างสมบูรณ์ หมายถึงการที่ผู้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวสะกด การออกเสียง โครงสร้าง ความหมายและการใช้ของคำ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ถูกเก็บไว้อย่างเป็นระบบในคลังคำศัพท์ ผู้อ่านสามารถดึงคำศัพท์ที่อยู่ในคลังนี้มาใช้ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งหมายความว่าผู้อ่านต้องรู้จักและเก็บไว้ในคลังนี้จำนวนมาก การรู้จักคำศัพท์มากทำให้กระบวนการอ่านเป็นไปอย่างรวดเร็วไม่ติดขัด แต่บางครั้งผู้อ่านอาจลืมคำศัพท์บางคำที่เคยพบหรือรู้จัก การใช้ทักษะต่างๆ เพื่อจดจำคำจึงต้องเกิดขึ้น นอกจากนี้การ เรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์ก็เป็นสิ่งขาดไม่ได้เช่นกัน และการเรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์นั้นผู้เรียนควร ต้องนำความรู้เรื่องระบบการเก็บคำศัพท์กับความรู้เรื่องส่วนสำคัญของคำมาใช้ร่วมด้วยเพื่อการ เรียนรู้นั้นจะเกิดขึ้นอย่างได้ผลที่สุด

ประเมินผลท้ายบท

อภิปรายและตอบคำถามต่อไปนี้

1. ถ้ามีการเก็บรวบรวมคำศัพท์ตามความบ่อยของการใช้ นักศึกษาคิดว่าน่าจะมีคำอะไรบ้างในกลุ่มเดียวกับคำว่า eat
2. ถ้ามีการเก็บรวบรวมคำศัพท์ตามจำนวนพยางค์และการเน้นหนัก นักศึกษาคิดว่าน่าจะมีคำอะไรบ้างในกลุ่มเดียวกับคำว่า stand
3. ถ้ามีการเก็บรวบรวมคำศัพท์ตามกลุ่มความหมาย นักศึกษาคิดว่าน่าจะมีคำอะไรบ้างในกลุ่มเดียวกับคำว่า education
4. ส่วนสำคัญของคำเป็นปัจจัยที่ช่วยในการอ่านหรือไม่ อย่างไร
5. นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้เพิ่มพูนคำศัพท์อย่างไร
6. เขียนแผนผังวิเคราะห์คำต่อไปนี้ possessive, identified, storyteller, taxpayers